

BRANDON MULL

TITOKFÖLDE

A Démonbörtön
kulcsai

 COOL
SELECTION

5. könyv

BRANDON MULL

TITOKFÖLDE

5. könyv:
A Démonbörtön kulcsai

Könyvmolyképző Kiadó, 2014

*Azoknak a könyvtárosoknak,
tanároknak, könyvesboltosoknak
és olvasóknak,
akik sikeressé tették a sorozatot!*

Utolsó kívánság

Seth tisztában volt vele, hogy nem volna szabad itt lennie. A nagyszülei tajtékozni fognak, ha megtudják. A förtelmes barlang még bűdösebb volt, mint korábban, romlott hús és rothadó gyümölcs émelyítő szaga ülte meg. A sűrű pára szinte gőznek látszott, és a nedves levegő miatt nemcsak az orrán át, de a szájában is érezte a poshadt, édeskés kipárolgást. Minden lélegzetvételnél a hányingerrel küzdött.

Graulasz az oldalán feküdt, mellkasa görcsösen tárgult és zsugorodott, ahogy a levegőt kapkodta. Métélyes arca a sziklás talajon pihent, begyulladt húsa ragacsos masszává lapult. Noha a démon ráncos szemhéja csukva volt, megrándult és felnyögött, ahogy Seth közelebb merészkedett hozzá. Az irdatlan démon nyögve, köhögve felhámozta arcát a földről, közben egyik görbe szarva végigkaristolta a sziklát. Teljesen nem bírta felülni, de sikerült felkönyökölnie. Egyik szemét résnyire kinyitotta, a másikat a megalvadt genny leragasztotta.

– Seth... – krákolta Graulasz. Korábban dörgő hangja most erőtlenül, kimerülten szólt.

– Eljöttem – szólalt meg Seth. – Azt üzented, hogy sürgős.

A busa fej aprót biccentett.

– Hal... dok... lom.

Az ősi démon már akkor haldoklott, amikor a fiú először találkozott vele.

– Romlott az állapotod?

A démon zihált és köhögött, amitől porfelhő lebbent fel dudoros testéről. Kiköpött egy sűrű váladéksomót, majd ismét megszólalt, de hangja alig volt több suttozásnál:

– A sorvadás... hosszú éveit... után... végre... itt a vég.

Seth nem tudta, mit mondjon erre. Graulasz sosem próbálta palástolni sötét múltját. A legtöbb jó ember megkönnyebbülne a halálhírére. A fiút azonban megkedvelte. Felkeltették érdeklődését Seth szokatlan kalandjai és sikerei, segített neki kitalálni, hogyan állítsák meg az árnyjárványt, és abban is, hogyan használhatja Seth újonnan szerzett árnybűvölő képességeit. Akármilyen bűnöket követett is el a múltban, a haldokló démon mindig jól bánt Sethtel.

– Sajnálom – mondta ki a fiú, és maga is meglepődött azon, hogy komolyan gondolja.

A démon megremegett. Nem bírta tovább könyökével tartani magát, és elterült a földön. Szeme lecsukódott.

– A fájdalom... – nyögte halkan. – Tökéletes fájdalom. A fajtám... nagyon lassan... hal meg. Azt hittem... megízleltem... minden lehetséges... agóniát. De most kapar... csavar... rág... terjed. Mélyen belül. Kíméletlenül. Elemészt. Mielőtt uralhatnám... a fájdalom... a szenvedés új szintjére ér.

– Segíthetek? – kérdezte Seth, bár nem hitte, hogy az otthoni gyógyszeres szekrényben rejlik olyasmi, amivel itt bármit el lehetne érni.

A démon horkantott.

– Nem valószínű – lihegte. – Úgy tudom... holnap elmész.

– Honnan tudod? – lepődött meg Seth. A másnapi küldetése szigorú titok volt.

– Newelre... és Dorenre... ne bízz... titkot!

Seth nem is árult el részleteket a szatíroknak, csupán annyit mondott nekik, hogy egy időre elhagyja Titokföldét. Bő három hónapja volt itt, amióta visszatértek Bestiafészekből. Közben számos kalandot élt át Newellel és Dorennel, úgy érezte, tartozik nekik annyival, hogy elbúcsúzik tőlük. Nagypapa csak a dolgozószobájában engedett beszélni a küldetésről, ahol búbáj gátolta a kémkedést, ezért Seth hallgatott a részletekről, de ezek szerint egyáltalán semmit nem lett volna szabad mondania a szatíroknak.

– Nem árultam el nekik részleteket.

– Nem... de hallottam, hogy beszélnek a távozásodról... ahogy az erdőben jöttek-mentek. A házatokba... nem látok be... de arra következtetek, hogy... megint egy ereklét kerestek. Stan csak ilyesmi miatt... tenné kockára a biztonságot.

– Nem beszélhetek róla – mentegetőzött Seth.

Graulasz hörögve köhögött.

– A részletek lényegtelenek. Ha én hallottam... mások is hallhatták. A menedéken kívülre... nem látok... de érzem, hogy nagy figyelem... összpontosul ide. Erős akaratok próbálnak kémkedni... Légy résen!

– Óvatos leszek – ígérte a fiú. – Ezért hívtál ide? Hogy figyelmeztess?

Az egyik szem résnyire kinyílt, a démon aszott ajkain halvány mosoly derengett fel.

– Nem ilyen... jóteknő céllal... Szívességet kérnék...

– Mi lenne az?

– Talán kiszenvedek... mire visszatérsz. Ez esetben az óhajom... érvényét veszti. Ennyi idő után... a napja-im megszámláltattak. Nem csak... a testi fájdalom zavar, Seth. Félek a haláltól.

– Én is.

Graulasz fintorgott.

– Nem érted. Hozzám képest... neked nincs mitől félned.

A fiú a homlokát ráncolta.

– Azért, mert gonosz voltál?

– Ha semmivé foszlanék... örömmel fogadnám a halált. De nem így lesz. Más szférák várnak ránk, Seth. Az én fajtámnak kijelölt hely... amikor innen távozunk... nem kellemes hely. A démonok részben ezért is kapaszkodnak úgy ebbe az életbe. Azok után... ahogy több ezer évig éltem... nagy árat kell fizetnem.

– De már nem az vagy, aki voltál. Sokat segítettél nekem! Ez biztos számít valamit.

Graulasz most másként harákkolt és köhögött. Szinte gúnyos kuncogásnak hatott.

– Azért avatkoztam a dilemmáidba... a halálos ágyamról... hogy szórakozzam. Az ilyen triviális dolgok alig ha ellensúlyozzák évszázadok szándékos gonosztetteit. Nem változtam én, Seth. Egyszerűen csak erőtlenség vagyok. Nem maradt, ami éltesse. Akármekkora fájdalmakat viselek most el, attól félek... a túlvilág sokkal nagyobb agóniát tartogat.

– Mit tehetek érted? – kérdezte a fiú.

– Egyetlen dolgot – morogta Graulasz összeszorított szájjal. Lehunyta a szemét, ököibe szorította a mancsát. Seth hallotta, hogy a fogát csikorgatja. A démon sípolva, reszketve kapkodta a levegőt. – Egy pillanat – nyögte lihegve. Tejes könnyek csorogtak a szeméből.

Seth elfordult, nem bírta nézni. El sem tudott képzelni ilyen fájdalmat. A legszívesebben kirohant volna, és soha vissza nem tér.

– Egy pillanat – krákogta megint Graulasz. Morgott és nyögött párat, majd mélyebb, nyugodtabb lett a légzése. – Egyvalamit megtehetsz értem.

– Mi lenne az?

– Nem ismerem a küldetésed célját... de ha megszerznéd a Szentség homokját... az nagyban csökkenthetné a szenvedésemet.

– De szörnyen beteg vagy. Nem ölne meg?

– Te az unikornis szarvra gondolsz... igen... annak az érintésébe belehalnék. De a homok gyógyít. Nemcsak kiegészítené belőlem a tisztátalanságot... meggyógyítaná a kórt, és segítene a testemnek. A végelgyengülés akkor is elérne, de a fájdalom csökkenne, talán még egy kis időt is nyernék. Bocsáss meg, Seth! Nem kérném... ha nem lennék kétségbeesve.

Seth a szájalmas roncsot bámulta, amivé a démon lett.

– A homok a Szfinxnél van – árulta el óvatosan.

– Tudom – suttogta Graulasz. – Már a pusztá gondolat is... hogy van egy kis esély... ad némi reményt... és... és...

– Értem – mondta Seth.

– Semmi másban nem reménykedhetem.

– Persze, hogy megpróbáljuk visszaszerezni a homokot – nyugtatta meg Seth. – Azt nem mondhatom, hogy ez a jelenlegi célunk, de az összes erekyét meg akarjuk szerezni. Ha megvan a homok, idehozom és meggyógyítalak. Ígérem. Rendben?

Koszorú könnyek patakzottak a démon szeméből. Elfordította az arcát.

- Jól van. Köszönöm... Seth Sorenson! Viszlát!
- Ha van még valami...
- Menj! Nem tehetsz többet. Inkább... ne láss... így!
- Jó. Kitartás!

Seth az elemlámpa fényénél kibotorkált a barlangból, megkönnyebbülve hagyta maga mögött az állott bűzt és szívszorító szenvedést.

Az Obszidián sivatag

Kendra próbált szundítani egy keveset a kényelmes ülésben, de a magánrepülő hajtóművének hipnotikus duruzsolása dacára nem tudta lecsendesíteni az elméjét. Tanuval és Sethtel több átszállással jutottak el New Yorkból Londonba, majd Szingapúrba és végül Perthbe, Nyugat-Ausztrália fővárosába, ahol felszálltak erre a magángépre. A reptereken Tanu felügyeletével eltűntek a mosdóban, hogy átöltözzenek, majd bonyolult útvonalon vágtak át a terminálokon. Álnéven utaztak, hamis papírokkal, azt remélve, hogy így nem vonják magukra az Esthajnalcsillag Társaságának figyelmét.

Perthben várta őket Trask, Mara, Elise és egy Vincent nevű férfi. Trask ugyanabban a sorban ült, mint Kendra, csak az ülések közti folyosó választotta el őket egymástól. A körmét reszelte, sötét fejbőre fénylett. A lány örült, hogy Trask vezeti őket. Tapasztalatai szerint a férfi stresszhelyzetben is megőrizte a hidegvérét, a Hajnal Lovagjai között a legedzettebb ügynöknek számított.

Kendra előtt Tanu horkolt halkan az ablaknak dőlve. A szamoai bábijalmester a repülőkön többet aludt, mint amennyit ébren volt. Hatalmas termete ellenére

bármelyik ülésen el bírt szundítani. Kendra azt kívánta, bárcsak kért volna tőle egy bájitalt, ami segít ellazulni.

A háta mögött Elise ült, zenét hallgatott zajsztűrős fejhallgatóján. A hajába megint vörös csíkokat festett, és még több sminket viselt, mint amikor Warrennek segített Sethre és Kendrára vigyázni még decemberben. Szemét lehunyta, ujjaival finoman verte a ritmust a combján.

Az utastér elejében Mara bámult ki az ablakon. A magas, atletikus, szép arccsontú nő azelőtt sem volt beszédes, hogy az Elveszett Fennsík elesett, és az édesanyját megölték. Mióta találkozott velük a perth-i reptéren, az indián nő alig szólt egy szót.

Marával szemben ült Vincent, a társaság egyetlen olyan tagja, akit Kendra eddig nem ismert. A Fülöp-szigeteki apró férfi sokat mosolygott és enyhe akcentussal beszélt. Nagypapa még otthon azt mondta, hogy Vincent azért tart velük erre a küldetésre, mert ismeri az Obszidián sivatag menedéket.

Noha öccsét, Sethet nem látta, tudta, hogy a pilótafülkében van Aaron Stone-nal, aki a helikoptert is vezette, amikor Bestiafészekbe mentek. Valóban csak három hónapja lett volna? Egy egész életnek tűnt.

Kendra azt kívánta, bárcsak Warren is itt lenne velük. Olyan rossz nélküle kalandra indulni! Vele volt a fordított toronynál Titokföldén, az Elveszett Fennsíkon és Bestiafészekben is. Csakhogy most részben éppen Warren miatt olyan sürgős ez a küldetés. Bestiafészekben Warren csapdába esett egy mágikus kamrában. Kívülről egy átlagos hátizsáknak látszott, ám a zsák száján belül létrafokok vezettek le egy tágas raktárba, ami tele volt ellátmánnyal és limlommal. Miután Gavinről

kiderült, hogy ő Navarog, megsemmisítette a hátizsákot, így Warren a raktárban rekedt egy Bubda nevű remetetrollal.

A kamrában bőven volt étel és víz, de hát minden készlet véges, és most, három hónap elteltével nagypapáék úgy becsülték, hogy Warrennek már alig maradt mit ennie. Ha azonnal nem cselekednek, a végén még éhen hal.

Nem sokkal az után, hogy Kendra visszatért Bestiafészekből Titokföldre, Coulter Dixon elindult, hogy kiderítse, hogyan működik a Transzlokátor. Bestiafészekből elhozták az Obszidián sivatagban elrejtett széf kulcsát, de a Transzlokátor megszerzése sokkal nagyobb jelentőséget kap, ha megértik, hogyan uralja a szerkezet a teret. Különben úgy járnak vele, mint a Kronométerrel, ami hiába volt nagy hatalommal bíró ereklye, még csak kapiskálták, mi mindent lehet vele csinálni.

A veterán ereklyevadász azonban hiába használta a legjobb kapcsolatait és a megérzéseit, új információ nélkül tért vissza. Kendra még sosem látta Coultert ilyen öregnek és csüggedtnak. A többiek rendületlenül keresték az ereklye használatára utaló adatokat, és pár hete Vanessa végül sikerrel járt. Mentálisan ki-kiruccant Titokföldről azoknak az elméjébe, akiket valamikor megharapott. Elsősorban arra koncentrált, hová vihették Kendráék szüleit, de miközben az egyik kapcsolata elméjében kutakodott az Esthajnalcsillag Társaságánál, az álomblíx a Transzlokátor használatával kapcsolatos, régóta őrzött információkra bukkant. Amint Coulter meggyőződött azok valódiságáról, a Lovagok elkezdtek tervezni ezt a küldetést, hátha a Transzlokátor segíthet megmenteni Warrent, és újra előnyre tehetnek szert a Társasággal szemben.

Kendra titokban azt is remélte, hogy a nagy hatalommal bíró Transzlokátor segíthet megtalálni a szüleit. Marla és Scott Sorenson semmit nem tudott a való világban álcázva élő mágikus lényekről. Ám annak ellenére, hogy semmi közülük nem volt Titokföldre ügyeihez, a Társaság – minden eddigi hagyományt megszegve – elrabolta őket. És ami még különösebb: azóta nem jelentkeztek követeléseikkel. Bestiafészek óta a Szfinxet és a Társaságot mintha a föld nyelte volna el.

Kendra igyekezett nem aggódni szülei sorsa miatt. Már a puszta gondolatba is belesajdult a szíve. A szülei még mindig halottnak hiszik. A temetésen egy Kendra-hasonmást temettek el, aztán elrabolták őket, mielőtt a dolgot tisztázhatták volna. Kongó üresség támadt Kendra lelkében, valahányszor eszébe jutott, hogy a szülei halottnak hiszik. Az a sok felesleges gyász! Most, hogy a szülei foglyok, megtudják-e valaha az igazat?

Tovább rontott a helyzeten, hogy a szüleit nem a saját hibájukból rabolták el. Soha nem is hallottak az Esthajnalcsillag Társaságáról. Ő és Seth, meg talán nagypapa és nagymama a hibás. Az elrablás nyilván megtorlás Navarog kudarcáért Bestiafészekben. A legszívesebben sikított volna, hogy az ő döntéseiért imádott szüleinek kell megfizetniük.

Kendra általában úgy tudott felülkerekedni a bánatán, hogy hagyta átcsapni gyűlöletbe, tüzes haragba, ami egyre forrósodott, mert táplálta a félelem és legyezte a bűntudat. Újabban pedig gyűlölete szinte kizárólag egy személyre irányult. A Szfinxre.

A Szfinx indított hadjáratot a mágikus lényeket rejtető menedékek ellen, ő próbálta ellopni az öt titkos ereklyét, amelyek együtt kinyithatják a Zzyzx démonbörtönt. A Szfinx mutatta be Kendrát Gavinnek, egy

aranyos srácnak és jó barátinak, akiről aztán kiderült, hogy álnok démonsárkány. A Szfinx indította el az árnyjárványt, amely Lena halálát okozta. A Szfinx rabolta el és kényszerítette Kendrát az Okulusz használatára, amelynek látnoki ereje majdnem elméje épségét követte. És a Szfinx még szabadon van, büntetlenül, elrabolta az ő szüleit, további lépéseket fontolgat, amelyek révén kinyithatja a Zzyzxet, és véget vethet a világnak.

Most legalább Kendra is aktív részese lehetett a Szfinx ellen irányuló támadásnak, és azt remélte, ezzel segíthet a szülein és Warrenen. Több hónapnyi várakozás és aggodás után jó volt végre csinálni valamit, még ha az veszélyes is. Tanu, Coulter és néha Vanessa felügyelete alatt ő meg Seth megtanultak bánni a karddal, a számszerűjjal és egyéb fegyverekkel, így aztán erősebbnek érezte magát, mint valaha. Ennek ellenére – és dacára annak, hogy ő és Seth is a Hajnal Lovagjai lettek – meglepődött, amikor nagypapa, mint a Lovagok kapitánya, mindkettejüket bevette egy ilyen kockázatos küldetésbe. Az döntött, hogy a képességeik fontos szerepet játszottak az elmúlt feladatok során. Jelenlétük csak nyomatékosította, hogy milyen kétségbeesett szükségük van a sikerre.

Kendra ásított, hogy kiduguljon a füle. A repülő ereszkedett. Trask kikapcsolta a biztonsági övét, felállt és elment Sethért a pilótafülkébe. Amikor a fiú is leült a helyére, Trask az utastér elejébe állva szólt a társasághoz:

– Tizenöt percen belül leszállunk. Varázsigékkel biztosítottam, hogy kívülállók ne kémkedhessenek. Az Okuluszon kívül mással nem figyelhetnek meg bennünket. Most kell áttekintenünk a feladatainkat.

Trask szünetet tartott, komor tekintete végigpásztázta az utasteret. Megköszörülte a torkát.

– A legtöbben már dolgoztunk együtt, ezért csak Vincentet mutatnám be, aki néhányunk számára új arc, bár számomra nem.

– Vincent vagyok – emelkedett fel félig az ülésből a Fülöp-szigeteki férfi. – Én leszek a vezetőök az Obszidián sivatagban. Az elmúlt tíz év során hónapokat töltöttem ott.

– Honnan tudjuk, hogy nem vagy álruhás szörny? – kérdezett rá Seth minden teketória nélkül.

Vincent erőtlenül kuncogott.

– Tudom, hogy nem is olyan rég példátlan árulás áldozatai lettetek. Az elmúlt évben a Hajnal Lovagjai között is annyi kém lepleződött le, mint még soha. De Trask tanúsíthatja, hogy én a lelkem mélyéig Lovag vagyok, már a kamaszkorom óta, amikor a szüleimet megölette a Társaság.

– Mostanában kényes dolog a bizalom – ismerte el Trask –, de Vincentre bármikor rábízom magam. Részben azért is állítottam össze így ezt a csoportot, mert sok mindenben keresztülmentünk már együtt ahhoz, hogy bízhatunk egymásban. Kétségem sincs afelől, hogy Vincent közénk tartozik.

Kendra Vincentet nézte. Örült, hogy az öccse kimondta azt a kényes kérdést. Hinni akart Trasknek. De mi van, ha Trask maga is áruló, aki türelmesen vár egy nagy horderejű, szívszorongató lehetőségre? Ez valószínűleg kizárt. De Kendra már megtanulta, hogy a „valószínűleg” nem elég. Mostantól mindenre fel kell készülnie.

– Feladatunk a Transzlokátor megszerzése – folytatta Trask. – Nem minden részletet árultam el eddig. Úgy gondoljuk, értjük az ereklje működését. Ha az információnk helytálló, az eszköz elviszi az embert bárhová, ahol már járt.

Elise felemelte a kezét.

– Utasokat is visz?

Trask bólintott.

– Vanessának és Coulternek hála, úgy tudjuk, hogy három embert is képes szállítani a holmijukkal együtt. Az eszköz maga egy ékkövekkel kirakott platinahenger, amely három forgó részre van osztva. Azokat elforgatva egy vonalba kell hozni az ékköveket, így aktiválódik az ereklye. Aki a középső részt kezeli, az diktálja az úti célt: maga elé kell képzelnie, amikor a másik két rész a helyére fordul. Mindegyik utazónak fognia kell a henger egy-egy részét.

– És ha nem mindegyik utas járt még azon a helyen?

– kérdezte Seth.

Trask vállat vont.

– Az információink alapján Coulter úgy véli, csak a középső részt fogó személynek kell teljesítenie ezt a feltevést. De ebben csak akkor lehetünk biztosak, ha kipróbáljuk.

– És ha egy szikla belsejébe visz? Vagy ötven méter magasra a levegőbe? Vagy egy robogó vonat elé?

A repülő megremegett, Trask megtámaszkodott, amíg el nem csitult a turbulencia.

– A szerkezet ismeretlen kockázatokat tartogat, de az ereklyék minőségét tekintve nyugodt szívvel feltételezhetjük, hogy a Transzlokátor tervezése során ezeket a kockázatokat minimalizálták.

Elise felemelte egy ujját.

– Holnap behatolunk a széfbe?

– A tervünk a gyorsaságon alapul – erősítette meg Trask. – Az éjszakát a főépületben töltjük, hogy kipihenjük a repülés fáradalmait, aztán reggel indulunk is a széfhez. Holnap este remélhetőleg már hazafelé repülünk.

– Ha az ereklye tényleg működik, páran akár ki is hagyhatjuk a repülést – mutatott rá Seth.

Trask szája sarka megrándult, de csak a szeme mosolygott.

– Meglátjuk. Első dolgunk ma este felkészülni a főépületben.

– Ismerjük a széf helyét? – kérdezte Kendra. – Titokföldén és az Elveszett Fennsíkon jól elrejtették.

– Az Obszidián sivatag a széfről kapta a nevét – magyarázta Vincent. – Egy hatalmas obszidián monolit emelkedik a síkság fölé. A széf helyét ismerjük, még azt is tudjuk, hová kell bedugni a kulcsot. A bent leselkedő veszélyekről azonban még pletykák sem keringenek.

– Mivel a széf ennyire szem előtt van, arra számíthatunk, hogy odabent halálos csapdák várnak ránk – nézett körbe a csapat tagjain Trask.

– Az álcázás hiánya talán az obszidián erejének tulajdonítható – jegyezte meg Vincent. – Nem átlagos kőről beszélünk. Az évek során számos kísérlet történt arra, hogy bejáratot fúrjanak, véssenek, sőt robbantsanak a széfhez. Eddig még csak megkarcolni sem sikerült.

– Minek elrejtteni, ha áthághatatlan? – dörmögte Elise.

A hangszóróból megszólalt a kapitány hangja:

– Hamarosan megkezdjük a leszállást – mondta Aaron. – Van némi légmozgás, javaslom, hogy mindenki üljön a helyére.

– Adok körbe fókavajat, hogy biztosan észrevegyük a mágikus lényeket – mondta Trask. – A házban majd folytatjuk a megbeszélést. – Azzal leült a helyére, mert a repülő egyre jobban rázkódott.

Kendrának nem volt szüksége mágikus tejre vagy fókavajra, hogy átlásson az illúziókon, amelyek a legtöbb

mágikus lényt elrejtették a halandók szeme elől, így továbbadta Elise-nek. Ellenőrizte, hogy be van-e kapcsolva a biztonsági öve, majd kinézett az ablakon. Odalent a gép árnyéka egyenetlen talajon suhant. Többnyire sík tájat látott, csenevész bokrokkal, alacsony dombokkal és sekély vízmosásokkal. Két dzsipen akadt meg a tekintete, amelyek porfelhőt verve haladtak egy földúton a gép irányára rézsútosan. Már olyan alacsonyan jártak, hogy látta a nyitott dzsipeket vezető alakokat, noha az arcukat azért még nem tudta kivenni.

Ahogy tekintete továbbszaladt a dzsipek mögötti úton, egy falat pillantott meg. Pontosabban jelképes falat. Szabályos térközönként magányos kőhalmok sorakoztak az út két oldalán. Semmi nem kötötte őket össze, inkább csak egy határt jeleztek, semmint fizikai akadályt alkottak volna. Csakhogy az általuk képzett vonal felett remegett a levegő, és Kendra ebből sejtette, hogy eltérő bűbáj védi az Obszidián sivatagot.

A rendezett kőhalmok mögött egy kanyargó folyó széles cikornyáit látta, a távolban pedig egy cipősdoboz alakú, hatalmas fekete követ, melynek kontúrjai természetellenesen szabályosnak tűntek. A gép megrázódott, egy gyomorforgató pillanatra balra, aztán meg jobbra lendült. Kendra elfordult az ablaktól, előrenézett, keze az ülés karfáját szorongatta. A gép ismét bucskázott és megrázódott. Kendra azt a fajta bizsergést érezte, mint amikor a gyorslift meglódul. Ilyen turbulenciában még sosem repült!

Oldalra nézve látta, hogy Trask cseppet sem izgatja magát. Persze őt nehezen lehetett kikökkenteni a nyugalmából, biztos akkor is ilyen közömbös képet vágna, ha a repülő darabokra hullna, és a sivatag felé zuhanának. Erre a gondolatra Kendra elmosolyodott.

Noha következett még néhány kellemetlen süllyedés és ugrás, pár perc múlva a gép simán földet ért és hamarosan meg is állt. Kendra vállára vette a hátizsákját, megvárta, míg Tanu kitarja az ajtót, amiből lépcső nyúlt le, majd Sethet követve kiszállt a gépből. Az eldugott kis reptér egyetlen kifutóból, egy rozoga hangárból és egy kis épületből állt, amelynek tetején szélzsák csapdosott.

Trask, Tanu és Vincent elkezdte kipakolni a felszerelést a csomagtérből. Mara odébb ment, és bonyolult mozdulatsorral nyújtóztatta ki tagjait. Elise a gép ajtajából jókora távcsővel pásztázta a térséget. A nap magasan, fényesen ragyogott.

– Isten hozott Ósztráliában! – mondta Seth a helyi kiejtést utánózva, és a kietlen vidék felé intett. Kisvártatva a homlokát ráncolta. – Több koalára számítottam.

– Merre van a csomagszállító? – viccelt Kendra.

– Láttam már ennél flancosabb repteret is – kuncozott az öccse. – A csempészeknek van ilyen eldugott le szállójuk.

– És mit csempésznének innen?

– Bumerángot. Meg kengurut.

– Itt a fogadóbizottság – szólalt meg Elise. – Két jármű, egy-egy emberrel.

Hamarosan felbukkant a két dzsip. A katonai zöldre festett, robusztus járműveknek hatalmas kerekeik voltak, és harsogó motorjuk. Miután megálltak a gép csomagtere mellett, kiszállt a két ausztrál bennszülött sofőr: egy fiatal férfi meg egy fiatal nő, mindketten huszonévesek, bőrük sötét, kezük-lábuk hosszú. A nő fehér szalagot kötött az érdekesre sikerült frizurájába.

Vincent odasietett, és lelkesen megölelte őket. A nőnél fél fejjel, a férfinál eggyel volt alacsonyabb. Kendra

és Seth is közelebb oldalgott. Trask kezét rázott a jövővényekkel.

– Camira vagyok – mondta a nő mindenkinek –, ő az öcsém, Berrigan. Ne is törődjetelek vele! Tiszta dinka.

– Legalább nem undok nagyokos vagyok – replikázott Berrigan mosolyogva. Egyik keze a derekára csatolt nagy törőn pihent.

– Elkísérünk benneteket a házba – folytatta Camira, rá se hederítve az öccsére. – Javaslom, hogy a hölgyek velem jöjjenek, különben az öcsém testszaga végez velük.

– A férfiak tartsanak velem – értett egyet Berrigan –, ha nem akarnak az önbecsülésüktől megfosztva élni az Obszidián sivatagba.

– Ti sosem változtok – nevetett Vincent –, állandóan csipkelődtek!

– Te meg még mindig akkora vagy, akár egy termesztő állat lábujjhegyre Camira.

Kendra látta, hogy a nő színes szandálját villogó kövek díszítik.

– Tetszik a cipőd – bókkolt.

– Ez? – emelte fel egyik lábát Camira. – Én magam készítettem.

– Szerintem induljunk, ahelyett hogy lábbeliktől teferdelünk – nyögte Berrigan. – Ezek az emberek fáradtak.

– Nézzétek el az öcsémnek! Vendégek előtt általában nem engedjük ki a ketrecéből.

A csomagokat közös erővel egykettőre átpakolták a dzsipekbe, aztán a sofőrök javaslatának megfelelően Trask, Tanu, Seth és Vincent ült be Berriganhez, Kendra, Elise és Mara pedig Camirával tartott. Aaron maradt, hogy ellenőrizze a gépet.

Camira keményen a gázra taposott, így az ő dzsipje hajtott rá elsőnek az útra. Hátrapillantva Kendra látta, hogy a férfiak fulladoznak az általuk felvert porban. A nyitott járműveket nem arra találták ki, hogy poros utakon konvojban hajtsanak velük.

A dzsip hevesen rázkódott és ugrált a korántsem sima úton. Camira ide-oda tekergette a kormányt, hogy kikerülje a nagyobb köveket és barázdákat, nem törődve azzal, hogy a hirtelen manőverek hatalmas port vernek fel. A másik dzsip lemaradt, hogy kicsit leülepedjen a por, mire áthajtanak rajta.

A zötyögés ellenére Kendra igyekezett megfigyelni a kietlen tájat. A csenevész bozótok és a csupasz sziklák cseppet sem voltak hívogatóbbak, mint az Elveszett Fennsíkot körülvevő kopár vidék Arizonában. Azok, akik a menedékeket elrejtették, nyilván szándékosan választottak barátságtalan környezetet, ami riasztja a látogatókat.

Ekkor felbukkant előttük a sziklarakások sora. Kendra nem szólt róla, hogy ő látja a köveket és a vibrálást a levegőben, mert tudta, hogy más nem veszi észre.

– Biztos, hogy jó irányba megyünk? – kiabálta túl a motor harsogását Elise.

– Ez csak a menedéket övező eltérítő bűbáj hatása – nyugtatta meg Camira. – Én is érzem. Jó irányba megyünk. Amíg az útra koncentrálok, nem lesz gond. Ha átértünk a határon, elmúlik az érzés.

Kendra nem érzett semmit, de tudta, hogy jobb nem elárulni, hogy immúnis erre a bűbájra. És valóban, amint áthaladtak a kőrakások között, a dzsipben mindenki megnyugodott.

A sziklákon túl már kellemesebb táj fogadta őket. A talajt vadvirágok színezték, a bozótok nagyobbak és

élettelibbek lettek, még fák is feltűntek. Kendra petytyes, szürke szárnyú, molylepkékre hasonlító tündéret látott repkedni. Egy sáros vizesgödör közelében kiszúrt két állatot, amelyek hosszú farkú, nagy termetű, csíkos agaraknak látszottak.

– Azok ott micsodák? – mutatott feléjük.

– Erszényes farkasok – felelte Camira. – Vagy más néven tasmán tigrisek. Errefelé sok van belőlük, de máshol kihaltak. Némelyik beszélni is tud. Nézd, ott az emelkedő tetején, a bokrok mellett!

Kendra követte Camira pillantását, és egy szőrös, emberszerű alakot vett észre. Amint azonban Elise a szemét ernyőzve arra nézett, a lény eltűnt.

– Mi volt az? – kérdezte Elise.

– Egy yowie. Olyasmi, mint az amerikai nagylábú. Félénk, de kíváncsi. Gyakran látni, ám ha érdeklődést mutatsz iránta, elmenekül.

– Szomorúnak látszott – vélte Mara.

– Bús dalokat énekelnek – mondta Camira.

Ahogy egy emelkedő tetejéhez közeledtek, felbukkant az Obszidián sivatag menedékháza. A dombtetőn álló faházhoz egy terjedelmes veranda és számos meredek tűzfal tartozott. A ház mögött óriási pajta látszott, és egy széles istálló, amelyhez futtató is csatlakozott.

Jobbra elöl Kendra megpillantotta a folyót, amit már a repülőről is látott, mögötte pedig a gigantikus obszidiántömb geometriai alakja magasodott.

– Nem emlékszem folyóra a térképekről – jegyezte meg Elise.

– A Szivárvány folyó többnyire a föld alatt fut, de itt felszínre bukkan – magyarázta Camira. – A Szivárványkígyó ajándéka.

– Szivárványkígyó? – csodálkozott Kendra.

– Az egyik nagyra becsült jótevőnk. Hatalmas terem-
tőerővel bír.

A motor felbődült, és a dzsip odarobogott a házhoz,
majd kicsit csúszkálva megállt. A fiúk addigra majd-
nem utolérték őket, és kisvártatva bekanyarodtak mel-
lējük. Kendra kiugrott.

– Seth azt mondja, hangokat hall – jelentette be Trask.

– Holtakét? – kérdezte Kendra. Graulasz démon se-
gítségével Seth árnybűvölő lett, aminek köszönhetően
különbféle képességekre tett szert, például hallotta az
élőhalottak gondolatait.

– Ja, de valahogy fura – mondta Seth a homlokát rán-
colva. – Nem hozzám beszélnek, de hallom őket. Szom-
jasak. Először távoli volt, de most itt vannak körülöt-
tünk.

– Vannak itt zombik eltemetve? – kérdezte Trask Ca-
mirát.

A nő tágra nyílt szemmel nézett rá. Először csak táto-
gott, csak később tudott megszólalni.

– Nem tudom, mi van itt eltemetve. Nem szívesen be-
szélek az elátkozottakról.

– Általában nem beszélünk ilyesmiről – erősítette
meg Berrigan.

Ekkor kinyílt a ház ajtaja, és egy nő lépett ki. Mézszőke
haját lófarokba fogta, khaki inget viselt, ugyanolyan
sorttal. A nap kicsit megégette barna bőrét, és noha öt-
ven körül lehetett, nagyon fitt volt, ruganyos léptekkel
járt.

– Helló, Laura! – köszönt neki Vincent.

– Szia, Vincent! Szia, Trask! Isten hozott újra az Ob-
szidián sivatagban. Üdvözlöm a többieket is! – Kezét
csípőre téve ment oda a dzsipekhez. – Gondolom, kime-
rített benneteket az utazás, szívesen pihennétek.

Trask Seth felé intett.

– Seth azt mondja, élőholtakat hall körülöttünk.

Laura Camirára sandítva bólintott.

– Legalább valakinek vannak megérzései – dörmögte.

– Tessék? – kérdezte Trask.

Camira összevonta a szemöldökét.

Laura villámgyorsan kirántotta Berrigan törét a tokból, és Camirába döfte.

– Csapda! A házban várnak ránk! Fogjátok le Berrigant, de ne öljétek meg!

A fiú megpróbált elfutni, de Trask elkapta, megpördítette és nekivágta a dzsipnek, egyik kezét a háta mögé csavarva. Laura kihúzta a tört Camirából, mire a nő a földre rogyott.

– Vissza a dzsipbe! – utasított Laura, kivéve a kulcsot Camira ernyedt kezéből. – Menjünk egyenesen az Álomkőhöz! Berrigant ne bántsátok, egy álomblix irányítja.

Trask elvette Berrigantól a kocsikulcsot, majd a nyakigláb fiatalembert Tanura bízta, aki fejfogással rántotta be a dzsipbe. Trask és Laura indított, a többiek visszaszálltak a járművekbe. Kendra ki se nyitotta az ajtót, egyszerűen beugrott Laura dzsipjébe Seth, Mara és Vincent mellé.

Ahogy a kerekek kavicsokat és port fröcskölve felpörögtek, nyílvessző állt a dzsip oldalába. Kendra a fejét hátrakapva visszanézett a házra. Zombik törték ki az ablakokat, özönlöttek ki az ajtón. Rángatózva mozogtak, néhányan bicegve, páran négykézláb. Felismert köztük egy magas ázsiai férfit, akinek hosszú, komor képe volt: Mr. Lich.

Újabb nyíl állt bele egy bőröndbe Vincent mellett. A ház felé pillantva Kendra ezúttal meglátta az íjaszt a balkonon, egy elegáns, szőke hajú nőt. Amikor tekintetük

találkozott, korábbi elrablója, Torina elvigyorodott, majd beugrott egy ablakon a nyílvevesszők elől, amiket Elise és Mara lőtt ki rá számszerűjál.

Egy tetőtől talpig szürkébe öltözött alak rontott ki az ajtón, aki még az arcát is bebugyolálta. Elképesztő sebességgel rohant a dzsipek felé, könnyedén hagyva a zombikat. Mindkét kezében kardot szorongatott.

– A Szürke Orgyilkos?! – hüledezett Vincent. – Ki nem akar megölni bennünket?

Ahogy a dzsipek gyorsítottak, több tucat zombi bújt elő, akik az udvaron rejtőzködtek. Néhányan gödörben vagy árokban guggoltak, bokor alatt rejtőztek, egyik pedig egy vízzel teli hordóban várt. A csoszogó tetemek minden irányból közeledtek, förtelmes testük a bomlás különböző fázisaiban leledzett. Trask és Laura a gázra taposott, és egyenesen nekihajtottak a zombiknak, akik el akarták állni az útjukat. Kendra lehunyta a szemét, nem akarta látni, ahogy a groteszk testek szanaszét repülnek.

Egy köpcös zombi, akinek narancssárga haja volt, Laura dzsipjére vetette magát és belekapaszkodott, de Vincent levágta foltos kezét egy machetével. Seth felkapta és kihajította a levágott, vértelen kezét a dzsipből.

Aztán végre maguk mögött hagyták a zombisereget és a házat. A Szürke Orgyilkos egy ideig még üldözte őket, de akármilyen gyors volt, a dzsipekkel nem tudta felvenni a versenyt. Laura hajtott elől, Trask szorosan mögötte, így robogtak az obszidián monolit felé.

Álomkő

Seth azt kívánta, bárcsak megtartotta volna a zombikezet. Tökéletes szuvenír lett volna a Hajnal Lovagjai által végrehajtott első küldetésről! De ő reflexből kívágta a dzsipből. Biztos a zombihangok zavarták meg az agyát.

Bizarr hangok voltak, az egyszer fix. Több száz suttozó, epekedő zombi, akik le akartak csapni, de kordában tartotta őket egy akarat, amely erősebb volt az étvágyuknál is. Amint megérkeztek, hallotta, hogy körülveszik őket, de nem látott semmit. Már kezdte azt hinni, hogy be fog dilizni, amikor végre előbújtak.

Biztos Mr. Lich irányította őket, ő parancsolta a zombiknak, hogy várják ki a megfelelő pillanatot. A magas ázsiai férfi keltőblix volt, aki képes életre kelteni és irányítani a holtakat, ráadásul a Szfinx jobb keze. Ha Laura nem segít nekik, mind zombieledelként végzik.

A dzsip átsuhant egy hídon a Szivárvány folyó felett, de Seth egyre csak az elvesztett kezet siratta. Bedughatta volna Kendra ágyába. Madzaggal felköthette volna a zuhanyrózsára. Vagy kitehette volna a saját szobájában. Ünnepelesen megesküdött, hogy nem feledkezik meg ezekről a lehetőségekről, ha legközelebb egy zombikéz hullik az ölébe.

A folyó túloldalát hatalmas fák szegélyezték, jó negyven-ötven méter magasra nyúltak.

– Mekkora fák! – hüledezett.

– Az a karri – felelte hangosan Laura. – Az eukalip-tusz egy fajtája, az egyik legmagasabb fa a világon.

– Mi történt az előbb? – szólt közbe Vincent.

– Camira elárult bennünket – mondta Laura keserűen. – Éjjel beengedte a Társaság több tagját a menedék-be, meg több tucat zombit a keltöblix vezetésével.

– Azt mondtad, hogy Berrigant egy álomblix irányítja? – kérdezte Kendra. – Tudod, hogy ki?

– A házban volt. Wayne a neve.

A lány megkönnyebbülve nézett Sethre. Öccse is amiatt aggódott, hogy esetleg Vanessa segített az ellenség-nek.

Akkorát döccentek, hogy belesajdult a gerincük, de Laura nem lassított. Hátranézve Seth nem látott üldöz-őket.

Ahogy kiértek a toronymagas karrifák alól, felbukkant az obszidián monolit. A geológiai csoda fekete hegynek látszott, amit szabályos téglá alakúra faragtak.

– Fénylik, mint egy szivárvány – ámuldozott Kendra.

– Én nem látok színeket – vitatkozott Seth.

– A kő fekete, de a róla visszaverődő fény színes.

– A te szemed olyasmit lát, amit mi nem – mondta tű-nődve Laura. – Álomkőnek nevezzük. Mágia itatja át.

Seth hunyorogva bámult fel a sziklára. Kétségtelenül fénylett, de fehéren, nem színesen. Kendra miért lát szí-neket? Talán tündérmágia van az Álomkőben? Csend-ben hajtottak tovább a masszív monolit felé.

Végre odaértek, és Laura megkerülte az Álomkövet. A monolit több száz méter magas és széles volt, a hosz-sza pedig a szélességének a duplája. Seth álmélkodva

nézte tükörsima felszínét és szabályos sarkait. Végül csikorogva megálltak az egyetlen tökéletesen dolog előtt, amely az egész makulátlan felszínen látható volt: egy fél röplabda nagyságú, tálszerű bemélyedésnél.

Trask odaállt melléjük. Seth figyelte, ahogy Tanu ki-rángatja Berrigant a dzsipből, és a földre nyomja. Trask odakocogott Laurához.

– Mi történt?

– Camira éjjel elárult bennünket. A Társaság emberei rajtunk ütöttek, és elfoglalták a házat. Azt hitték, ha azzal fenyegetnek, hogy bántják a túszoikat, azzal rá-vesznek, hogy csapdába csaljalak benneteket.

– Már nincsenek túszo! – nevetett Berrigan. – Ezek után nincsenek. Az unokaöcséd halott. A nővéred és a férje is. Corbin, Sam és Lois is.

Laura arca megmerevedett. A szája megrándult.

– Amúgy is megöltétek volna őket. Így legalább néhány életet megmentettem.

– Mind halottak vagytok, csak halogatjátok az elmúlást – káromgott Berrigan.

– Tűnj el belőle, Wayne! – csattant fel Laura.

– Tetszik ez az utazás. Milyen érzés volt megölni a legjobb tanítványodat?

– Sose hittem volna Camiráról.

– Hallottad a hölgyet – szorította meg vastag alkarjával Berrigan nyakát Tanu. – Kifelé!

– Ehetnél kevesebb csokit – krákogta Berrigan.

– Megnehezítem a dolgodat! – fenyegette Tanu.

– Nem az én testemet bántod – lihegte Berrigan. – Azt csinálsz Berrigannel, amit akarsz.

– Fogd le, Trask!

Trask helyet cserélt a szamoaiával, aki a tarisznijából egy tűt és egy kis üveget vett elő.

– Halálra akarsz varrni? – kuncogott Berrigan.

Tanu belemártotta a tűt az üvegbe.

– Tudok én neked fájdalmat okozni anélkül is, hogy bántanám a gazdatestet. – Azzal beledöfte a tűt Berrigan nyakába.

A fiú felüvöltött. Szeme kidülledt, nyál csordult ki a szájából.

– Mit csinálsz? – kérdezte Laura aggódva.

Tanu kihúzta a tűt. Berrigan eszméletlenül rogyott össze.

– Ez a bájital iszonyú fájdalomüzeneteket küld az agynak. Nem okoz kárt, csak beszél az idegekhez. – Ismét Berrigan nyakához tette a tűt. – Az álomblíx visszavonult, különben ettől megijedne. – Tanu megint a tarisznyájába túrt, és elővett egy másik kis üveget. Kihúzta a dugót, és meglengette a fiú orra alatt.

Berrigan összerándult, a szeme felpattant. Vergődött Trask szorításában, de közben Tanut bámulta.

– Ki vagy?

– Ők barátok, Berrigan – csitította Laura, és lehajolt, hogy a szemébe nézhessen. – Nyugodj meg!

– Mi történt? – kérdezte némileg nyugodtabban.

Laura végigsimított a homlokán.

– Az álomblíx elkábított, és ellopta a testedet. Ez az a csapat, akikre vártunk. Felelj nekem egy-két kérdésre, hogy biztosan tudjuk, önmagad vagy-e! Mi Jannali nénéd kedvenc dala?

– A „Holdfolyó”.

– Gyerekkorodban mivel szeretted enni a krumplipürét?

– Sonkakockával.

– Dural bácsikád meddig tudja eldobni a lándzsát?

– Nincs Dural nevű bácsikám.

– Örülök, hogy visszatértél, Berrigan. Segítesz nekünk?

A férfi bólintott, és Tanu segített neki felülni. Berrigan lehunyta a szemét, és megdörgölte a halántékát.

– Fáj a fejem. – Kinyitotta a szemét. – És Camira?

– Meghalt – közölte Laura, nem szépítve az igazságot.

Berrigan biccentett, de könnyek gyűltek a szemébe.

– Úgy kell neki. – Arcára fájdalmas kifejezés költözött. – Úgy bizony. El se hiszem... el se tudom hinni, hogy képes volt... – A zokogás belefojtotta a szót.

– A gyászra még lesz idő – emelkedett fel Laura. – Az ellenségeink hamarosan utolérnek. – Komoran nézett Traskre. – Az egyetlen esélyünk, ha elérjük a Transzlokátort, és a segítségével eltűnünk innen. Megvan a kulcs?

– Természetesen – válaszolta Trask. – Milyen esélyekkel támadhatnánk meg az ellenséget, mielőtt megpróbálunk behatolni a széfbe?

– Elég rosszak az esélyeink – ingatta a fejét Laura. – A keltőblix jó hetven zombit irányít. Volt, akit hozott, volt, akit itt szerzett. Ott a Szürke Orgyilkos, egy álomblix, egy keltőblix, egy lektoblix, egy médium, két vérfarkas, és ami a legrosszabb, egy Mirav nevű varázsló.

– Ismerős a neve – mondta komoran Trask. – Öreg róka.

– A legjobb szövetségesünk ellene a nap. Nappal nem léphet ki, a közvetlen napfény megöli. Pirkadattól a pincében bujkál.

– Agad azt mondta, minden varázsló sárkány volt – szólt közbe Kendra.

– Mirav igazi varázsló, vagyis igen, valaha sárkány volt – bólintott Trask. – Indiából jött. Velejéig gonosz,

a Társaság egyik vezére. A jelenléte azt jelenti, hogy a Társaság mindent belead ebbe a küldetésbe.

– Egy varázslóval és egy zombisereggel nem vehetjük fel a harcot – vélte Tanu.

– Egyetértetek – mondta Laura. – Ezért siessetek a Transzlokátorhoz!

– Te nem jössz velünk? – csodálkozott Trask.

Laura a fejét rázta.

– Össze kell szednem mindenkit, aki segíthet, hogy megpróbáljuk lelassítani őket. Még maradtak szövetségeseim. Biztos vagyok benne, hogy fel tudom robbantani a hidat.

– Segítek – ajánlkozott lelkesen Berrigan.

– Nem. Többet ér, ha nekik segítesz megszerezni az erekljét. Én magam is boldogulok.

Trask összevonta a szemöldökét.

– Ha sikerül leráznod az ellenségeinket, vajon el tudsz jutni a reptérre? A pilótánk elvihetne innen.

– Nem – jelentette ki határozottan Laura. – Én voltam a gondnok, és kudarcot vallottam. Mindent megteszek, hogy megfékezzem az ellenséget, és ti megszerezhessétek az erekljét. Az Obszidián sivatagot azonban nem hagyom el. Vitának nincs helye. Mondd a pilótátoknak, hogy menjen, amíg még lehet! Gyerünk, induljunk, minden perc számít!

Trask elkezdte kipakolni a felszerelést az egyik dzsipből.

– Hallottátok a hölgyet, kapjátok a cuccot és nyomás! Elise! Hívd Aaront, és mondd meg neki, hogy haladéktalanul szálljon fel! Mi vagy a Transzlokátorral jutunk ki, vagy sehogy.

Elise műholdas telefont vett elő, és beütötte a számot. Seth kiemelte a bőrröndjét, letette a földre és kinyitotta.

Nem a fegyvereivel utazott, azokat más módon küldték Perthbe, ahol felrakodták a magángépre. Megtalálta és felcsatolta a kardját, mellé egy kést is. Láttá, hogy Kendra felölti az adamant mellvértet, amit Seth kapott a szatíroktól. A könnyű, de erős vért Bestiafészekben már megmentette az életét. Seth fogta a túlélőcsomagját, ami a szokásos kartondoboz helyett most egy bőrtarisznyában volt, de így is tartalmazta a legkülönbélebb hasznos tárgyakat. Még megvolt az ónixtorony és az achát leviatán, amit Thronisztól kapott. Ellenőrizte a fémflaskát, amit Tanutól kapott, és amely révén gázneművé tudott változni. Csak végszükség esetén használhatta, mert Tanu úgy vélte, a Transzlokátor nem hat arra, aki gázállapotú. Kendrának is volt ilyen flaskája.

Seth oldalra nézve látta, hogy Berrigan törökülésben, kábán ül a földön.

– Lemaradsz, ha nem szedelőzködsz – mondta neki.

A fiatalember ránézett.

– A holmim a házban maradt. Különben is, szerinted ér itt valamit a kard?

– Persze, ha találunk olyasmit, amit meg lehet szűrni. Berrigan halványan elmosolyodott.

– Ki tudja, mi vár ránk az Álomkőben? Őszintén szólva, én jobban szeretnék a szabad ég alatt meghalni. Odabent azt sem tudjuk majd, alszunk-e vagy ébren vagyunk. Valószínűleg a kettő torz keveréke lesz.

– Úgyis be kell mennünk, akkor már készüljünk fel rendesen!

– Az elmédet készítsd fel, ne a kardodat! – tanácsolta Berrigan. – Fiatal vagy.

Seth vállat vont.

– Te meg sovány.

Berrigan végre igazán elvigyorodott.

– Tetszik a hozzáállásod.

– Sajnálom a nővéredet. Viccesnek tűnt.

– Nagyon vicces volt. El se hiszem, hogy árulóvá vált. Talán akkor szervezhatték be, amikor egyetemre ment.

– Vagy talán irányították az elméjét. Vagy mimikri volt.

Berrigan elhessegette a feje körül keringő legyeket.

– Camira csodálatos volt. Szeleburdi, makacs, boszszantó, de csodálatos. Jobb szeretnék más magyarázatot az árulására.

– Én egyszer azt hittem, hogy a nővérem, Kendra meghalt. Máskor meg, hogy áruló. Kiderült, hogy csak a Társaság trükkje volt.

Berrigan kinyújtotta a kezét, Seth pedig megfogta és felsegítette. Berrigan az Álomkőre nézett.

– Mindig kíváncsi voltam, mi van odabent. Legalább egy kést hozhattam volna.

Trask elővett egy tojás alakú vastárgyat, akkora lehetett, mint egy ananász, a felső részéből különféle dudorok meredtek ki. A férfi testtartásából látni lehetett, hogy igencsak súlyos. Laura és Vincent érdeklődve szemlélte a különös kulcsot.

– Siessünk! – nógatta a nő.

Trask odacsoszogott az Álomkő falában lévő mélyedéshez, a tojás felső részét beleillesztette, és addig mozgatta, amíg nem kattant. Akkor jobbra forgatta a vas-tojást. A felénél a kulcs felső része levált. Trask a kezében maradt alsó felében egy kisebb tojás alakú kulcsot talált.

– Mint a matrjoska baba – jegyezte meg Elise.

– Mint a micsoda? – nézett rá Seth.

– Orosz fababák, amiket egymásba lehet rakni.

– Aha.

– Hol az ajtó? – kérdezte Kendra, mivel a kulcsot ugyan elforgatták, de nem nyílt ki semmi.

– Nem tudom pontosan – suttogta Laura.

Trask kivette a kisebb kulcsot a nagyobb tojás alsó feléből.

– Van még egy kulcslyuk? Ennek is fogak vannak a tetején.

Berrigan a fejét rázta.

– Máshol mindenhol sima.

– Vagy csak sima volt – töprengett hangosan Tanu. – Talán az első zár kinyitásakor máshol megjelent a második kulcslyuk.

Mara a falat pásztázta.

– Innen semmit nem látok. Nézzük végig az egész Álomkövet!

Laura visszasietett a dzsiphez.

– Én balra megyek, ti meg jobbra. Dudálgatok, ha látok valamit!

Trask a földre ejtette az üres vasburkot, és a kisebb tojást már könnyedén visszavitte a dzsiphez. Mindenki beült a járműbe.

Seth a makulátlan falat figyelte, miközben gyorsítottak. Kereste a kulcslyukat lent és fent, bár fogalma sem volt, a magasban hogyan érnék el. Nem volt se fogódzkodó, se fák a közelben, és létrát sem hoztak magukkal.

Befordultak a sarkon, végighajtottak az Álomkő oldala mentén, döcögve az egyenetlen talajon. Egyikük sem látott bemélyedést, és a másik dzsip sem jelzett.

A következő sarkon befordulva Mara előremutatott egy nagy nyílásra. Szemközt megjelent a másik dzsip, és az alagút bejáratánál találkoztak.

– Jó nagy kulcslyuk! – jegyezte meg Seth.

– Az első kulcs tényleg kinyitotta az ajtót – mondta Berrigan –, csak éppen az Álomkő túloldalán.

– A következő kulcslyuk valahol odabent lesz – mondta Trask. – Készüljetek fel!

Kiszálltak a dzsipekből, és ellenőrizték a felszerelést. Kendra odament az öccse mellé.

– Jó buli?

– Nem rossz. Kíváncsian várom, a zombik vajon utolérnek-e. Eddig az volt a legjobb, amikor elgázoltuk őket.

Kendra a fejét ingatta.

– Kérdezzük meg Tanut, van-e bájitála hülyeség ellen!

– Remélem, hogy szerzek még egy zombikezet. El se hiszem, hogy az előbb eldobtam!

Kendra a szemét forgatta.

Seth az árnyékos bejárat felé fordult. Épp akkora volt, hogy felegyenesedve be lehessen menni rajta. A keskeny járat felfelé emelkedett, aztán eltűnt szem elől. Seth imúnis volt a mágikus félelemre, a természetes érzelmek azonban rá is ugyanúgy hatottak. Aggodalom és feszült várakozás nyomasztotta, de elfojtotta a borzongást, és közömbös képet vágott. Nem adja meg nővérének azt az elégtételt, hogy lássa a félelmét.

Trask a barlang szájához ment, majd szembefordult a többiekkel.

– Nem így akartunk belépni a széfbe. Kapkodva, fáradtan, idegesen. Az a jó oldala, hogy kevesebb időnk marad stresszelni. Meg tudjuk csinálni. Tökéletes csapatunk és remek felszerelésünk van. Készen állunk. Tehát induljunk!

Laura felállt a dzsipben.

– Én is indulok. Sok szerencsét!

– Ne dobd el az életed, Laura! – intette Trask. – Ismered a menedéket. Fékezd meg az ellenségeinket, amíg tudod, aztán menekülj!

– Nem sietek meghalni. – A nő megfordult a dzsippel, és már el is robogott.

Tanu odalépett Traskhez.

– Ha te vezetsz, hadd vigyem én a kulcsot!

Trask odaadta neki a vastojást, válláról levette hatalmas számszeriját, és elindult be, az alagútba. Libasorban követték: Vincent ment a nyomában, majd Mara, Berrigan, Tanu, Kendra, Seth és végül Elise.

Az Álomkő külső felületéhez hasonlóan a járat belső fala is obszidiánból volt. Seth hátra-hátrasandított a válla felett, amíg a bejárat el nem tűnt a szeme elől. Elise volt a sereghajtó kicsi számszerijával.

– Honnan jön a fény? – töprengett fennhangon Mara.

Sethnek csak most tűnt fel, hogy senki nem vett elő elemlámpát, a folyosót mégis egyenletes fény tölti be. A forrását viszont nem látta.

– Itt nem érvényesek a természet törvényei – mondta Berrigan.

A folyosó kanyargott, először balra, majd jobbra, aztán felfelé és balra, majd lefelé és jobbra, és így tovább. Sethnek hamarosan fogalma sem volt, merre tartanak ahhoz képest, ahol beléptek. A járat nem ágazott el, csak előre vagy vissza mehettek.

A fiú feszülten simogatta kardja markolatát. Pár perc elteltével megszólalt Trask:

– Ez meg mi?

– Ezt nem hiszem el! – csattant fel Vincent.

Seth lábujjhegyre emelkedett, és ide-oda hajolgatva próbálta kideríteni, miről beszélnek, csakhogya a folyosó

túl keskeny volt, és túl sokan álltak közte meg Trask között. Aztán ahogy ment előre, az alagút kiszélesedett, jobban elfértek egymás mellett. Hamarosan megpillantotta a bosszúság okát: zsákutcába jutottak.

A kiszélesedő folyosót domború fal zárta el. Mara, Vincent és Trask a falakat vizsgálta. Tanu felkattintotta az elemlámpáját, de így sem láttak semmit.

– Valahol elnéztünk egy elágazást – pillantott hátra Elise.

– A folyosó a bejáratától megszakítás nélkül vezetett előre – jelentette ki Mara higgadtan, magabiztosan. – Még csak rés sem volt a mennyezeten, sem a padlón vagy a falakon, nemhogy más útvonal.

– Én sem láttam más utat – értett egyet Trask. – De kell lennie egy rejtett járatnak.

– Senki nem látott kulcslyukat? – kérdezte Kendra.

– Semmit nem láttam. – Mara sóhajtott. – Talán álcázták.

– Használjuk a kezünket és a szemünket, és keressünk valami bemélyedést – javasolta Vincent.

Szétszóródva vizsgálták át az alagút végét. Az alacsony mennyezetet többen is elérték. A szorgalmas kutatás ellenére nem jutottak semmire.

– A kulcslyuk bárhol lehetett az alagútban – mondta ki végül Trask.

– Itt nincs semmi – erősítette meg Vincent.

– Nagyon hosszú ez a folyosó – csóválta a fejét Elise.

– Akkor jobb, ha igyekszünk – felelte Trask. – Ne feledkezzünk meg az üldözőinkről! Tartsátok nyitva a szemeteket!

Trask ismét az élre állt, és a többiek ugyanabban a sorrendben követték. Seth menet közben a sima falon húzta a tenyerét. Hogyan álcázhatták a másik kulcslyukat

a széf készítői? Talán csapóajtó takarja? Vagy eltérítő bűbáj védi?

– Kendra?

– Igen?

– Ha a kulcslyukat eltérítő bűbáj védi, csak te láthatod meg.

– Okos észrevétel, Seth – szólt hátra Trask. – Próbálj meg erre is figyelni, Kendra!

– Igyekszem.

Percekig haladtak visszafelé, de nem észleltek semmi gyanúsat.

– Valami nem stimmel – mormolta Mara.

– Hogy érted? – kérdezett rá Trask.

– Ezek a kanyarok mások, mint idefelé.

– Az alagút nem ágazott el – emlékeztette a férfi.

– Éppen ez nem tetszik nekem.

– Csak azért más, mert most óvatosabban megyünk – vélte Vincent.

– Én nem hiszem – ingatta a fejét Mara.

Seth a falat simogatta, repedést, illesztést, bármi szokatlant keresett. A lábát is húzta, hogy érezze a talajt, bár Vincent négykézláb mászva a folyosó alját vizsgálta. Valamit biztosan elnéztek.

– Jaj, ne! – szólalt meg Trask.

– Mi van? – kérdezte a sor végéről Elise.

– Ez lehetetlen! – bosszankodott Vincent.

– Megint zsácutca – mondta Trask.

Seth tarkóján felállt a szőr.

– Hogy érted, hogy megint zsácutca? – kérdezte Elise.

– Itt nem érvényesek a természet törvényei – ismételte Berrigan reszkető hangon. – Elhagytuk a való világot. Nincs min csodálkozni. Ez semmivel sem furcsább, mint a semmiből jövő fény.

Seth addig ment előre, amíg meg nem látta, amit a többiek: a folyosó ismét kiszélesedett, és ismét domború fal állta útjukat.

Vincent és Mara a falakat vizsgálta, Trask pedig egyik kezét csípőre tette, a másikkal hatalmas számszerűt tartotta készenlétben.

– Ne pocsékoljuk az időt! – mondta. – Maradjunk éberek, de siessünk! Mara, szólj, ha megint érzel valamit!

Megszaporázták lépteiket. Egy-két perc múlva Mara azt mondta, valami megváltozott. Néhány perccel később újra ugyanolyan zsákutcába futottak.

– Életemben először kezdek klausztrofóbiás lenni – mondta Vincent, letörölve a verejtéket az arcáról.

– Jókor – fintorgott Trask.

– Szerintem meg haladunk – szimatolta a levegőt Mara –, csak nem úgy, ahogy szoktunk.

– Akkor menjünk tovább!

Még párszor zsákutcába jutottak. Egy-egy meredély vagy furcsa kanyar után Seth számára nyilvánvalóvá vált, hogy a folyosó állandóan változik, noha ugyanazon a szakaszon ingáznak ide-oda.

Végül Trask megkönnyebbülten felnevetett.

– Na, tessék: végre eljutottunk valahová.

A járat megint kiszélesedett, ám ezúttal egy tágas kamrába torkollott. Megálltak a bejáratnál, úgy bámultak befelé. Itt is egyenletes fény világított, amelynek nem volt forrása. A falak homorúak voltak, a padló félkör alakú, a mennyezet félkupola.

Velük szemben egy nagy szobor állt egy falmélyedésben, két gránitmedence között. A zöldes kőből faragott alak hosszúkas arcának vonásai durvák voltak, kezében görbe dorongot tartott. Körülötte a padlót finom, zöldes

színű agyag borította, kék-fekete mintás csempével szegélyezve. A padló többi része csiszolt obszidiánból készült, csupán a helyiség közepe táján látszott egy kör alakú bemélyedés.

– Ajtó nincs, de az a kulcslyuk épp megfelelő méretűnek látszik – vélte Vincent.

Seth előrelépett, és ujjával megnyomkodta a zöldes agyagot.

– Ez az agyag még nem száradt meg.

– Talán rajzolni lehet rá? – tippelt Kendra. – Egy hatalmas, prehisztorikus rajztábla? Rajzolhatnánk rá mondjuk egy térképet.

Vincent vállat vont.

– Ki tudja? Nem látok semmit, amivel rajzolni lehetne rá.

– Szerintetek mi lenne, ha innen visszafordulnánk? – tette fel a kérdést Trask.

– Zsákutcába jutnánk – felelte Mara. – Szerintem innen nem lehet kisétálni. Nem érzitek? Minden zsákutca elvágja a visszavonulás útját, és mélyebbre csal. Mintha élve lenyelne a szikla.

– Ez nem segít a klausztrofóbiámon – morogta Vincent.

– Visszamehetünk, hogy kipróbáljuk, de nem tudom, vajon még egyszer eljutnánk-e ide – mondta Mara. – Csak a kulcslyuk lehet a tovább vezető út.

Tanu tolakodott előre.

– Ti várjatok itt! – Az agyagos részt megkerülve a bemélyedéshez ment. Leguggolt, megvizsgálta a vaskulcsot, aztán a bemélyedést, belehelyezte a kulcsot, igazgatta, majd félig elfordította.

A padló enyhén megremegett. Két csurgó bújt ki a falból a szobor mellett, és vizet kezdtek ontani a medencékbe.

A szobor magasra emelte a dorongot, mintha lesújtani készülné. Tanu eldobta a kulcs burkát, és egy kisebb vastojást dugott a hóna alá.

Mindenki a szobrot figyelte, támadni fog-e, de az csak felemelte a dorongot. Seth az agyagpadlóra nézett, ahol ismeretlen betűkből szavak formálódtak.

– Nézzétek az agyagot! Írás!

– „Teremtsetek bajnokot! – olvasta Kendra. – Az idő sürget.”

– Olvasol szanszkritül? – csodálkozott Vincent. – Vagy ez kínai?

– Én angol szavakat látok – felelte a lány. – És némi firkálást.

– Biztos egy tündérnyelv – vélte Trask. – Az üzenet több nyelven is ismétlődik. De mit jelent?

– A medencék klepszidrák – csapott a homlokára Elise. – Víziórák.

– Az agyag – mondta Vincent. – Az agyag lesz az! – Előrefutott, csuklóig belenyomta kezét az agyagba, és elkezdett ásni. Közben az írás egy részét eltüntette. – Ez egy agyaglelőhely. Agyagból kell egy bajnokot gyúrunk, aki szembeszáll a szoborral.

– Nekem sose volt jó a kézügyességem – motyogta Trask. – Ki tud agyagozni?

– Én tudok valamennyire – mondta Elise.

– Én is – jelentkezett Mara.

– Akkor ti formáljátok meg a harcosunkat! – utasította őket Trask. – Mi, többiek, ásunk nektek hozzá agyagot, és csináljuk, amit mondotok. Mennyi időnk van?

Mara odaszaladt a medencékhez. Vincent lendületesen merte és kupacba rakta az agyagot. Berrigan beleugrott az agyagba, és bokáig merült. Letérdelt, és két kézzel kezdte lapátolni. Mara a medencéket nézte.

– Tíz percünk van. Talán tizenegy. Már ha a víz egyenletesen folyik.

Tanu letette a vastojást, és belegázolt az agyaggödörbe. Barna lába mélyre merült. Seth, Trask és Kendra is követte a példáját. Az agyag teteje laza és nyálkás volt, de tíz centivel lejjebb már szilárdabb. Seth belemarkolt a felső rétegbe, és az agyagot Berrigan gyorsan növekvő kupaca felé hajigálta.

– Milyen legyen? – kérdezte Elise.

Egy pillanatig senki nem felelt.

– Mint Hugo – javasolta Seth. – Nem kell, hogy szép legyen, csak nagy.

– Ez jó – értett egyet Trask. – Legyen zömök! Vastag karok és lábak. Lehetőleg nagyobb a szobornál.

– Fekve kell összeraknunk, különben szétesik – vélte Mara.

Berrigan már kimerte a puhább agyagot maga körül, és most a késével metszett ki nagyobb tömböket a szilárdabb rétegből. Ahogy lefelé ástak, nyilvánvalóvá vált, hogy az agyag mélyre nyúlik. Három halom magaslott már a gödör mellett. Elise és Mara a legnagyobból formázta meg a lábakat. Tanu a többi rakásból cipelte az agyagot a legnagyobbba.

Jó pár perc elteltével Vincent, akinek a karját könyéig beborította a szürkés-zöldes agyag, a medencékhez szaladt.

– Már több mint félig van! – közölte. – Segítek formázni. Tanu, te szállítsd az agyagot a bajnokunkhoz! Mindig legyen kéznél friss agyag!

– Hallottátok – morogta Trask, aki a kardjával vágott ki egy hatalmas, zöldes tömböt.

Seth látta, hogy Berrigan mindenkivel gyorsabban ássa ki az agyagot. A férfi fáradhatatlanul, némán dolgozott,

vékony karjaival többet elbírt, mint Seth hitte volna. Seth égő izmokkal kaparta az agyagot, azzal ösztökélve magát, hogy minden ölnyi a saját védelmüket szolgálja. Nem volt olyan hatékony, mint Berrigan vagy Trask, de Kendrát megelőzte.

Elise és Mara már a karokat gyúrták, Tanu pedig a jókora törzset. Vincent egy pörölyfélét alkotott. Az agyagharcos kezdett alakot ölteni!

– Nézd meg a medencéket, Kendra! – szólalt meg Vincent.

A lány odaszaladt.

– Gyorsan telik. Olyan hétnyolcadnál járhat. Pár percünk maradt.

– Berrigan ássa az agyagot! – kiáltotta Vincent, a pöröly hatalmas nyelét a durva marokba illesztve. – Mindenki más dolgozzon a harcoson! Van elég agyag, hozzátok ide! Kell egy pajzs a bal karjára, és vastagítsátok meg a lábait, hogy minél stabilabban álljon. Gyorsan!

Az agyaggödröt már derékig kiásták. Seth kitornázta magát, és elkezdte hordani az agyagot a lábához. Munka közben átfutott a fején, hogy vajon meddig fogja bírni a harcosuk. A másik mégiscsak kőből van. A dorongjával simán szétcsaphatja az agyagbajnokat, nem? Viszont mit ér a kő ellen az agyagpöröly?

Kendra a medencéknél maradt. A nála majdnem kétszer magasabb szobor baljósan tornyosult fölé.

– Mindjárt megtelik! Talán tizenöt másodperc.

– Gyere el onnan! – szólt rá Trask.

– Ne foglalkozzatok tovább a fejjel! – utasított lázasan Vincent. – Nekem tetszik, hogy nincs nyaka. Strapabíróbb. A vállakhoz tapaszatok még!

Kendra elszaladt a medencéktől. Seth ragasztott a bal lábhoz még egy kisebb agyagtömböt. Mara az arc fölé hajolva szemeödröt és orrot csinált neki.

Seth hallotta, hogy a víz lecsorog a medencék szélén. Ekkor meglepő erejű szél támadt a kamrában. A fiú megtántorodott, majdnem elesett.

A szél éppolyan gyorsan elhalt, ahogy jött, és a szobor kilépett az alkóvból. A földön heverő alak felült, de már nem agyag alkotta. Az ő bajnokuk is tömör, zöldes kőből állt.

- Kéne neki egy név – vélte Mara.
- Góliát – javasolta Elise.
- Nekem tetszik – mondta Vincent.
- A szobrot hogy nevezzük? – kérdezte Tanu.
- Nancy – vágta rá Seth.

Vincent és Trask nevetett.

Góliát talpra kecmergett. Négyszögletes feje nyak nélkül ült a vállán. Egyik vastag lába rövidebbre sikerült, mint a másik, jobb lábujjai pedig túl hosszúak, akár a sárgarépák. Most, hogy állt, a karja rövidnek látszott, de vastag volt, az egyik szögletes pajzs, a másikban súlyos kőpöröly. Az agyagot nem simították el rendesen, felületét szabálytalan dudorok és élek borították, amitől még kezdetlegesebbnek látszott. Góliát nem volt olyan magas, mint Nancy, akinek hosszabb álla és magasabb homloka volt, de a válla egy magasságba ért az övével, és még szélesebb is volt.

Miközben a szobrok egymás felé közelítettek, Trask mindenkit visszaterelt a bejáratához. Seth hátrálva bámulta, ahogy az ellenfelek méregetik egymást, óvatosan mozogva, készenlétben tartva a fegyverüket. Műalkotásként Góliát nem aratott volna sikert, úgy festett,

mintha egy gyerek csapta volna össze, de ellenséges szoborral megküzdő harcosnak elment.

– Segíthetünk Góliátnak? – kérdezte Seth.

– Nem hiszem, hogy a nyilak és kardok itt sokat érnek – válaszolta Trask. – Ha hoztam volna pörölyt, az már más kérdés lenne.

– Nem tudjuk elterelni a másik szobor figyelmét? – vetette fel Elise.

Trask vállat vont.

– Előfordulhat, hogy visszafelé sül el a dolog. Az őrszobor csalinak használhatná Góliátot, és csapdába csalhatna minket. Várjuk ki, hogyan szerepel a bajnokunk! Talán elég erős ahhoz, hogy legyűrje.

Ahogy az ellenfelek egymás körül keringtek, világossá vált, hogy Nancy egyensúlya jobb, így mozgékonyabbnak bizonyult. Úgy kószolhatta Góliátot, hogy többször hirtelen irányt váltott, úgy tett, mintha erre indulna, aztán arra mozdult. A kissé féloldalas Góliátnak nehezen ment az irányváltoztatás. Nancy akkor csapott le először, amikor Góliát a rövidebb lába miatt megtántorodott. A szobor előrelendült, és nagy ívben meglendítette a görbe dorongot. A Góliát fején csattanó furkósbot kétharmada letört. Góliát bosszúból meglódította a pajzsát, ami hatalmasat csattant a szobron. Nancy hátrátántorodott, mire Góliát támadásba lendült.

Seth tölcseért formált a kezéből, és kurjongatva biztatta.

Nancy, oda se nézve, a dorong maradékát Seth felé hajította. Mara ekkor előreugrott, és a földre rántotta a fiút, a törött dorong pedig elsuhant felettük, és nagy csattanással a járatban ért földet.

Seth a hűvös, kemény padlóról nézte, ahogy Góliát többször meglendíti a pörölyét, Nancynek azonban ügyes lábmunkával sikerült kikerülnie a csapásokat. Ahogy

Góliát a pörölyt lengetve kergette, a szobor próbált ütések-rúgásokat beszúrni. Az ellentámadásai hatástalannak bizonyultak, épp csak elérte Góliátot, de máris el kellett hajolnia az erős ütések elől.

Góliát kíméletlenül kihasználta az előnyét, körbekergette az ellenfelet, úgy manőverezve, hogy mindig elállja a kijáratot. Seth ökölbe szorított kézzel, egyre nyugtalanabban nézte, ahogy Nancy minden egyes csapás előtt kitér. Mi lesz, ha Góliát veszít? Egy ekkora és ilyen mozgékony szobor ellen nekik esélyük sincs. Hamburgert csinál belőlük.

Ekkor Góliát ahelyett, hogy kitért volna, magasra lendítette a pörölyt, és eltalálta Nancyt. A pöröly szét-törte Nancy fejének tetejét, kavics záporozott szanaszét. Ám eközben a szobor egy erőteljes mozdulattal kirúgta Góliát alól a rövidebb lábát, és az elterült a földön.

Nancy keményen rátérdelt Góliát pörölyt tartó csuklójára, kicsavarta kezéből a fegyvert, majd egy félelmetes ütéssel lecsapta Góliát fejét. A durva, szögletes fej elgurult a földön. Sethet dobókockára emlékeztette. A szobor ekkor félig felemelkedett, majd ijesztő sebességgel és eleganciával lecsapott Góliát csípőjére. Góliát a pöröly után tapogatott, de Nancy elcsente.

A fejetlen, csípőjénél megrepedezett Góliát feltápáskodott. A szobor körülötte körözött, a súlyos pörölyt fenyegetően a magasba emelve. Amikor Nancy támadásba lendült, Góliát felemelt pajzzsal felé lépett. A pöröly sívítva csapott le, átszakította a pajzsot, és lecsapta Góliát alkarját. Góliát a másik karjával mellkason vágta a szobrot. Nancy hanyatt esett, de feltérdelt, mire Góliát megindult. A kőpöröly megint eltalálta Góliát csípőjét, letört a fegyver feje, de Góliát jobb lába is. A szobor el-lökte Góliátot.

– Nekünk annyi – nyögte Vincent.

– Kulcslyuk! – mutatta Kendra.

Minden szem a falfülke felé fordult, ahol Nancy korábban állt. Az alkóv hátsó falán kör alakú bemélyedést láttak, kisebbet, mint a padlón.

– Áldjon meg az Isten! – mondta a lánynak Trask. Letette a számszeriját, és elvette a tojás alakú kulcsot Tanutól.

– Én gyorsabb vagyok – ajánlkozott Mara.

– Nem bírsz el húsz kilót – vágta rá Trask. A vastojást, akárcsak egy rögbilabdát, egyik karjában dajkálva megiramodott.

A szobor azonnal észrevette, elfordult Góliáttól, és indult, hogy elkapja. Seth visszatartotta a lélegzetét. Ahogy Nancy közeledett, Trask jobbra tért, hirtelen irányváltásra kényszerítve a hatalmas szobrot. Aztán az utolsó pillanatban Trask újra balra lendült, épp csak elkerülve a felé ugró szobor markát.

Góliát a jó karjával, csonka karjával és megmaradt lábával úgy araszolt a földön, akár egy sebzett rák. Mire Nancy az eredménytelen támadást követően ismét visszanyerte az egyensúlyát, Trask már az alkóv felé rohant. Nancy utána iramodott, de ekkor Góliát elrugaszkodott, és vastag karjával átkulcsolta Nancy lábát. A szobor elvágódott, próbált kiszabadulni, de Góliát szorosan tartotta.

Jó néhány lépéssel arrébb Trask elérte az alkóvot, és belenyomta a vastojást a mélyedésbe. Egy darabig ügyetlenkedett, de végül sikerült bekattintania és félig elforgatnia.

Nancy és Góliát azonnal porrá omlott. Szemcsés zöld por lebbent fel az agyaggödörből. A föld megremegett, ahogy szélroham söpört át a kamrán, elfújva a port.

Trask visszatért az alkóvból egy újabb, kisebb vastojással.

– Az agyaggödör helyén lépcső vezet lefelé – jelentette Vincent, aki a gödör szélén állva kémlelt le.

Trask a vastojást a tenyerén tartva behajlította a karját.

– És azt mondanám, hogy a kulcsunk most már csak olyan tíz kiló.

– Még mindig olyan jó buli? – kérdezte Kendra az öcsétől.

– Figyelni, amint óriási szobrok kavicsá zúzzák egymást? El se tudok képzelni szebbet!